

βερνήσεως και άνυπομονεῖ ὅτι δὲν τὸν ἔθεσαν εἰς τὴν ράχιν τοῦ νεύου τοῦ φόρου.

Μόνον βασιλέα ἔχομεν· αἱ προετοιμαζόμενοι διὰ τὰ ἀνάκτορα κωμωδία, χοροὶ, ἄσματα δὲν ἀφίνοσι καμμίαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ, τοῦθ' ὅπερ μεθερμηνεύομενον, ἐὰν ἡ κυβέρνησις του εἶναι μηδενική, ἡ Μεγαλειότης του εἰς οὐδὲν εὐθύνεται. Ἐχομεν λοιπὸν εἰς τὸν κυβερνητικὸν βαρόμετρον θερμοκρασίαν μηδέν. Καὶ εἰξεύρετε τί σημαίνει τὸ μηδέν αὐτὸ ὅταν ἕνας λαὸς φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ, χωρὶς νὰ εἶναι μηδενιστής, χωρὶς νὰ ἦναι ἀνατροπεύς, χωρὶς νὰ ἦναι δημιουργός; Σημαίνει ἀκίνησιν, σημαίνει θάνατον, σημαίνει παντελῶ τῶν νεύρων παράλυσιν, σημαίνει παγερὰν ψυχραιμίαν, σημαίνει τῆς ψυχῆς νέκρωσιν, σημαίνει μηδενισμόν!

Τίς τώρα θὰ συλλάβῃ τὸν πάσχοντα αὐτὸν λαὸν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ θὰ τὸν ἀνατινάξῃ, καὶ θὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τῆς νεκροφανείας αὐτοῦ; ὁ κ. Τρικούπης; Ἄλλ' αὐτὸς κρατεῖ ἤδη τρία ὑπουργεῖα ἀπὸ τῆς κόμης καὶ προτιμᾷ νὰ τίλῃ τὴν ἰδίαν του κεφαλὴν παρὰ νὰ ἀφήσῃ τὴν τριπλὴν αὐτοῦ τρίαίαν. Ὁ κ. Κουμουνδούρος; ἀλλ' αὐτὸς συνήψε πρὸ πολλοῦ τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα κατὰ τοῦ Ἡλίου κ. Πύρρα καὶ τῶν λοιπῶν δορυφόρων τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ τοῦ ὅποιου δύσκολον νὰ ἐξέλθῃ νικητής!

Ὁ κ. Δεληγιάννης δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ τι εἰς τὴν ἀτονικὴν αὐτὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, διότι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἡμέτεροι ἐὰν ὑποβληθῶσιν εἰς ἐγκαθητῆρα, θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι πάσχουσιν ἀπὸ πυκιμίας, ἢ ἀπὸ σουμάδαν τοῦ αἵματος.

Καὶ παρέρχονται οὕτω αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἐβδομάδες καὶ σχεδὸν οἱ μῆνες χωρὶς νὰ νοοῦμεν ὅτι ἔχομεν κυβέρνησιν, ἐνῶ ἔχομεν πρωθυπουργόν, χωρὶς νὰ ἔχομεν βουλὴν ἐνῶ ἔχομεν Πρόεδρον τῆς βουλῆς, χωρὶς νὰ φαινόμεθα κράτος;

ἐνῶ ἔχομεν βασιλέα, χωρὶς νὰ δεικνύομεν τοῦλάχιστον σημεῖον ζωῆς ἐνῶ τρώγομεν κατὰ κόρον καὶ πίνομεν καὶ ξεφαντόνομεν ἀφ' ἑνὸς καὶ φορολογούμεθα ἀφ' ἑτέρου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἰσολογισμοῦ.

Μουζέκος,

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Ἐταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐνετείλατο εἰς τὸν κ. Πρόεδρον ἢ τὸν Γραμματέα — δὲν ξεύρομεν ποῖος τῶν δύο λαλεῖ — νὰ δημοσιεύσῃ μίαν Ἐκθεσίν τις ἐν μιᾷ τῶν μᾶλλον ἀναγνωσκομένων ἐφημερίδων. Οἱ δὲ κύριοι αὐτοὶ τὴν δημοσιεύουν εἰς τὸν Αἰῶνα. Ἄλλ' ἀγνοοῦσιν ἄρα γε ὅτι ἡ μᾶλλον ἀναγνωσκομένη ἐφημερίς εἶναι ὁ Παληάνθρωπος τοῦ κ. Ἰωάννου Βερβέρη ἢ αἱ ἑπτὰ χιλιάδες Ἀθηναίων ὅσοι ἀναγινώσκουν τὸν Παληάνθρωπον εἶναι γαϊδούρια, κατὰ τὸν κ. Σούτσον ἢ τὸν κ. Χασιώτην;

Δὲν δύναται νὰ εἰπῶσιν ὅτι ὁ Παληάνθρωπος εἶναι σατυρικὴ ἐφημερίς διότι τὴν μόνην ἰδιότητα ἦν ἡ Ἐταιρία ἔθεσαν εἰς τοὺς ἐν λόγῳ δύο Κυρίους εἶναι ἡ ἰδιότης τῆς μᾶλλον ἀναγνωσκομένης. Δὲν προσέθεσαν δὲ οὔτε τὸ ἀνγράφεται σχολαστικὰ, ἢ ἀνγράφεται δημοτικὰ, ἢ ἀν ἐνασχολῆται κατὰ τὰ 2/3 μὲ τοὺς Γάλλους καὶ μόλις τὸ 1/3 μὲ τοὺς Ῥωμούς. Ἄλλὰ καὶ τοῦτο ἀν προσβάλουν, πάλιν καὶ μεταξὺ τῶν λεγομένων σπουδαίων — διατὶ λέγονται, τὸ ἀγνοοῦμεν — ἡ μᾶλλον ἀναγνωσκομένη ἐν Ἀθήναις δὲν εἶναι ὁ Αἰὼν, ἀλλὰ ἡ Νέα Ἐφημερίς, ἥτις πωλεῖ ὑπὲρ τὰ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 407)

Ἔλεγε πρὸς ἑαυτὴν ὅτι προτίθεται νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ συγγνώμην παρ' αὐτοῦ, τὸ ὕστατον. Περὶ τούτου ἐβεβαίουν καὶ τὴν Φηλικίτην, ἥτις δὲν τὴν ἐπίστευε. Διότι εὕρισκετο ἐν τοιαύτῃ ψυχολογικῇ καταστάσει, ὥστε εἶχεν ἀνάγκη νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς ἄλλους, ἵνα πείσῃ ἑαυτὴν. Καὶ ὁμοῦ οὐδέτερον κατώρθου.

Ἄλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὁ Σανούτος δὲν ἦλθεν ὄλην τὴν ἡμέραν. Συνέπεσον ἡ ἡμέρα ἐκείνη νὰ ἦναι ἡμέρα ἐπιθεωρήσεων, λογαριασμῶν, πληρωμῶν καὶ παντοίων διευθετήσεων ἐν τῷ στρατῷ καὶ τῷ στόλῳ. Ὁ Σανούτος τὴν ἐδάπανησεν ὄλην εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας. Ἐκάλεσε τὸν Μαῦρον καὶ τῷ παρήγγειλεν ἵνα πέμψῃ τινὰ πρὸς τὴν ἡγουμένην, ὥπως τῇ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὴν νύκτα ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ

εἰς τὸν Ἅγιον Κοσμάν. Ἄλλ' ὁ Μαῦρος ἠμέλησεν, ἢ ἴσως δὲν ἐπροθυμίσθη νὰ φροντίσῃ περὶ τούτου. Ἄλλως δὲ γνωρίζομεν ὅτι πρὸς τὸν Σανούτον μᾶλλον ψυχρῶς διέκειτο.

Οὐδὲν ἤπτον ἡ Αὐγούστα περιέμενε μέχρι βαθείας νυκτὸς καὶ εἶχε παρακαλέσει τὴν ἡγουμένην νὰ δώσῃ ἐντολὴν πρὸς τὴν θυρωρὸν, ὥπως ἀνοίξῃ τὰς πύλας πρὸς τὸν Σανούτον, εἰς οἰανδήποτε ὥραν τῆς νυκτὸς καὶ ἀν ἤθελεν ἔλθῃ.

Ὁ Σανούτος ἔμεινεν ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος. Περὶ δὲ τὴν δεῖλην ἐπανήλθεν εἰς τὸ κατάλυμά του, καὶ προσκαλέσας τὸν Μαῦρον, τὸν ἠρώτησεν.

— Ἐστειλες εἰς τὸν Ἅγιον Κοσμάν νὰ εἰδοποιήσῃς ὅπως σοὶ εἶπα;

— Ἐστειλα, ἀπάντησεν ὁ Μαῦρος, ὅστις ἐψεύδετο προχειρότατα.

Καὶ καταβιάσας τὴν ὀμιχλώδη αὐτοῦ μορφήν, ἐκινήθη, ὥπως ἐξέλθῃ. Ἄλλ' ὁ Σανούτος, ὅστις ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ σταθεροῦ τινὸς διαλογισμοῦ, τῷ εἶπε:

— Μείνε.

Καὶ ὁ Μαῦρος ἔμεινεν.

— Ἄκουσε, Μαῦρε· εἶπεν ὁ Σανούτος· θέλω νὰ σοὶ εἶπω κατὶ πολὺ σπουδαῖον.

— Πολὺ σπουδαῖον; εἶπεν ὁ Μαῦρος δισταλέλων τὰ χεῖρά.

Ὁ Σανούτος, βλέπων ἀτενῶς, παρετήρησε τοῦτο, καὶ εἶψεν ὅτι εἶναι σημεῖον εἰρωνείας. Ὅπως δεῖξῃ ὁ Μαῦρος

1800 φύλλα ἐν Ἀθήναις, ἐνῶ ὁ Αἰὼν κάτω τῶν ἡμίσεων. Καὶ τῆς Παλιγγενεσίας δὲ ἡ κυκλοφορία εἶναι μεγαλειτέρα τοῦ Αἰῶνος. Αὐτὰ βεβαίως θὰ ἦσαν ἐν γνώσει τοῦ εἰδικοῦ εἰ τὰς μικροσκοπικὰς μελέτας κ. Χασιώτου· ἀλλὰ ξέρετε τί; ὁ κ. Σούτσος εἶναι φαναριώτης· ὁ δὲ Αἰὼν θεωρεῖται ἀριστοκρατικός. Λοιπὸν θὰ ξέπεφτε φαίνεται ὁ φαναριωτισμὸς του, ἐὰν ἡ ἔκθεσις ἐδημοσιεύετο εἰς ἄλλην παρὰ τὸν Αἰῶνα ἐφημερίδα. Καὶ ξέρετε τί θὰ πῆ ἀριστοκρατικὴ ἐφημερίς; Νὰ ὀμιλῇ ὅλο περὶ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, καὶ σπανιώτατα περὶ Ἑλλάδος, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται νὰ πανηγυρισθῶσιν οἱ Ὀμογενεῖς ὡς Ἐθνικὴ Εὐεργέται καὶ ἄμειστοι διάδοχοι τοῦ Τζαβέλα καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη. Πῶς δὲν γράφεται καὶ γαλλιστί! Τώρα μάλιστα τοῦ βγήκε καὶ νέος φωστὴρ γαλλομαθῆς, ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Νεγροπόντη Γιανγκάκης, ὅστις γαλλιστί ἀντεπεξέρχεται ἐν τῇ Ἐφημερίδι κατὰ τοῦ κ. Σιβίνη!

Ἐν Μικροπούλῳ τῆς προάλλαις ἀνευρέθη ἀρχαία λάρναξ μαρμαρίνη μὲ τὸν σκελετὸν ἐντός. Ὁ σκελετὸς ἐρρίφθη εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους καὶ ἡ λάρναξ ἐχρησίμευσε διὰ γούρνα. Δὲν ἔπρεπε τ' ἀνευρισκόμενα ἀρχαία κρανία νὰ φυλάσσονται εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον δι' ἀνθρωπολογικοὺς σκοποῦς, διὰ καταμετρήσεις καὶ ἄλλα;

Μετὰ τὸ μανιφέστον τοῦ Ἰερωνύμου ἐν Παρισίοις, ὁ κ. Ἐτεξ ἔτεκε καὶ ἐν Ἀθήναις παρεμφερὲς μανιφέστον πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ κ. Ἐτεξ ὑπὸ τὴν τριπλῆν ἰδιότητα τοῦ γλύπτου, τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ τοῦ ζωγράφου ποιεῖται ἔκκλησιν εἰς τὰ αἰσθητά τῆς χαριστοδότης Ἀνάσσης, παρ' ἧς ἐξαιτεῖται νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν μισὸν Παρθενῶνα εἰς τὴν Ἀκρόπολι ἀπὸ

τοῦ Λονδίνου ὅπου τὸν εἶχε μετακομίσει ἄλλοτε ποτε ὁ λόρδος Ἐλγιν.

Τὴν πρὸς τὴν Βικτωριαν ἐπιστολὴν τοῦ ὁ κ. Ἐτεξ ἔγραψεν ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος, ὁπόθεν καταβάς μετέβη παρυστα εἰς τὰ καταστήματα Α. Κορομηλά καὶ τὴν ἐτύπωσε γαλλιστί.

Εἶναι διηρημένη εἰς μικρὰ μικρὰ παραγραφάκια, ἕκαστον τῶν ὁποίων δύναται τινὲς ἐκλάβῃ καὶ ὡς ποιητικὰς στροφάς, ὅλα δὲ μαζὴ ὡς ποιητικὸν ντελίριο. Ἐν αὐτῇ κάμνει λόγον περὶ τοῦ ὄραλου τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς, ἐνθυμίζει εἰς τὴν Βικτωριαν ὅτι ὑπῆρξε μήτηρ, ἀδελφὴ, θυγάτηρ· ἀποκαλεῖ τὸν Παρθενῶνα ἀριστοῦργημα ἀριστοῦργημάτων, ἄγχιον τῶν ἀγίων, ἄσμα ἀσμάτων, καὶ ἐπειδὴ δὲν εὕρισκει ἄλλο πρόχειρον ὄνομα νὰ τοῦ δώσει καταλαμβάνεται ὑπὸ συγκαλιώσεως καὶ ποιεῖ καὶ κλαλεῖ.

Ἔως ἐδῶ νομιζομεν ὅτι ἀκούετε στροφάς τοῦ Παράσχου, μὲ τὸ αὐτὸ πῦρ, τὸ αὐτὸ αἶσθημα, τὴν αὐτὴν ἀκόμη ὀνοματεπωνυμίαν. Ἄν τώρα ὁ εὐλογημένος Ἐτεξ ἐλάμβανε ὀλίγα πετραδάκια, τὰ ἐλάμβανε μάλιστα ὅλα, ἀπὸ τοὺς δρόμους μας, θὰ συνεπλήρωνε—καθὼς λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς μας—τὸν Παρθενῶνα, ἀπαλλάσσω οὕτω καὶ ἡμᾶς ἀπὸ φοβερᾶς ποδालγίας καὶ τὴν Βικτωριαν ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς μετακομίσεως τόσο Παρθενῶνος.

Ὁ Βαρδάκης εἶναι εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων εὐεργετῶν τοῦ Ἐθνους.

Παρὰ τὸ ὁμώνυμον Λύκειον τὸ ὅποιον ἐκτίσθη διὰ τῶν χρημάτων του καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας εἶναι ἐστημένη πρὸ πενταετίας... μία παράγκα (ὅλοι ἐπεριμένετε ὁ ἀνδριάς του) ξυλινὴ, σεπηπιῦα σχεδὸν, ἀποκλίνουσα διὰ νὰ καταρρεύσῃ κτλ. κτλ.

Περὶ τῆς παράγκας αὐτῆς τὴν ὁποίαν ἡ πολυχρονιότης

ἀπορίαν ἢ θαυμασμόν τινα, συνείθιζε νὰ διαστέλλῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὄχι τὰ χεῖλη.

— Δὲν πείθεσαι, βλέπω, εἶπεν ὁ Σανούτος.

Ὁ Μαῦρος οὐδὲν ἀπήντησε.

— Θέλω νὰ σοὶ εἶπω ἐν πρᾶγμα, ἐπανέλαβεν ὁ Σανούτος. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶσαι δυσηρεστημένος κατ' ἐμοῦ, καὶ ἴσως ἔχεις πολλὰ δίκαια. Ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ δώσω εὐκαιρίαν νὰ ἰκανοποιηθῆς, καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ προκειμένη περίστασις. Θέλω νὰ σοῦ ἐκριζώσω τὴν μνησικακίαν. Ἐγὼ, ἂν θέλω νὰ σὲ βλάψω, εἶμαι καὶ τώρα ὁ ἰσχυρότερος ἐκ τῶν δύο μας, καὶ ὁπόταν ἀποφασίσω, δύναμαι νὰ διατάξω νὰ σὲ κρεμάσουν, ἂν μὲ ἐνοχλῆς. Ἄλλὰ ποτὲ δὲν θὰ πράξω τοῦτο. Προτιμῶ νὰ σοὶ δώσω στάδιον ἐνεργείας τοιοῦτον, ὥστε νὰ εὐχαριστηθῆς, φίλε Μιρχάν. Καὶ ἂν καὶ πάλιν ἐξακολουθῆς νὰ ἀντιπαθῆς κατ' ἐμοῦ, εἶσαι ἐλεύθερος. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ σκεφθῆς καλλίτερον καὶ δὲν θὰ θελήσῃς ποτὲ τὸ κακὸν μου.

Ὁ Μαῦρος ἐσίγα.

— Διὰ τοῦτο σοὶ δίδω αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ μὲ δοκιμάσῃς, Μιρχάν, ἐπανέλαβεν ὁ Σανούτος. Διότι βεβαίως θὰ παραπονήσαι ὅτι δὲν σοὶ ἐπέτρεψα ποτὲ νὰ μὲ δοκιμάσῃς, καὶ ἐσχημάτισες ὅποιαδήποτε γνώμην περὶ ἐμοῦ μόνος σου. Ἄλλ' ἡ γνώμη σου αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη, τόσον, ὅσον ἡ περὶ σοῦ ἰδική μου εἶναι ὀρθή. Διότι ἐγὼ σ' ἐδοκίμασα καὶ σὺ δὲν μ' ἐδοκίμασες.

Ὁ Μαῦρος δὲν ἐφαίνετο πεισθεὶς.

— Τί λέγεις πρὸς ταῦτα; τῷ εἶπεν ὁ Σανούτος.

— Δὲν θέλω νὰ εἶπω ψεύματα, ἀπήντησεν ὁ Μαῦρος.

— Καλὰ. Χαίρω διότι εἶσαι εἰληκρινὴς πρὸς ἐμέ. Δι' αὐτό σου τὸ προτέρημα σοὶ ὀφείλω μεγαλειτέραν εὐγνωμοσύνην παρὰ δι' ὅλας τὰς πρὸς ἐμέ ἐκδουλεύσεις σου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Λοιπὸν τώρα, εἶπέ μοι, εἶσαι πρόθυμος νὰ πράξῃς ὅ,τι σοὶ εἶπω;

— Εἶπέ μοι πρῶτον τί εἶναι.

— Εἶναι κάτι, τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ ἦναι ὑπηρεσία πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ ἦναι τιμὴ διὰ σὲ ἂν τὸ κατορθώσῃς.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Μαῦρος ἔδειξεν ἐλαφρὰν διαστολὴν περὶ τὰ βλέφαρα. Ὁ Σανούτος εὐχαριστήθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης.

— Εἶπέ μοι, ἔχεις ἀνθρώπους εὐφρεῖς καὶ δραστηρίους, οἵτινες νὰ δύνανται νὰ κάμωσιν ἐν τόλμημα;

— Ποῖον τόλμημα;

— Ὅθ' σοὶ εἶπω.

— Ἐχω, τὸν Καρτάτσον.

— Τὸν γνωρίζω, ἄλλον;

— Ἐχω τὸν Σκιάχτην.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Σκιάχτης;

κατέστησε μυστηριώδη, ἢ δὲ παράδοσις μυθωδῶς ἠλλοίωσε καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀνιδρύσεώς της καὶ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐστήθη ἐκεῖ, πολλὰ λέγονται.

Λέγουσιν τινες παραδείγματός χάριν, ὅτι ἡ παράγγα αὐτὴ ἀνηρπάσθη ἀπὸ τὸν Πειραικὸν δρόμον εἰς τοῦ μέσου τῶν λοιπῶν συναδέλφων της ὑπὸ ἀνεμοστρόβιλου καὶ ἐποποθετήθη παρὰ τὸ Βαρβάκειον: Λέγουσιν ἄλλοι ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχει μέγα πεντακίον μάρμαρον προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ, ὡς ἀνδριάς τοῦ εὐεργέτου. Πολλοὶ ὅμως διηγούνται — ἐννοεῖται οἱ δεισιδιμονέστεροι — ὅτι ὁ Βαρβάκης θεᾶται περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐξερχόμενος τῆς παράγγας ἐκείνης κρατῶν σφικτὰ σφικτὰ τὴν μύτην του ἐκ τῶν τριῶν αὐτῆς οὐρικῶν ἀναθυμιάσεων, διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα καθαρόν.

Ὅπως δὴποτε καλὸν θὰ ἦτο νὰ λύσωσι καὶ μάλιστα νὰ καταλύσωσι οἱ ἀρμόδιοι τὴν μυστηριώδη παράγγαν ἢ νὰ γράψωσι ἐπ' αὐτῆς: **Βαρβάκειον οὐρητήριον**, πρὸς τιμὴν τοῦ εὐεργέτου ὑπο τῆς νεωτέρας ῥωμαιοσύνης.

Μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Νεγροπόντης ὑφ' ἰκανῶν ἀκολουθούμενος δημοτίμων, ἠγόρασε μεγάλην ἐκτασιν γηπέδων κατὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς θέσεως «Πινακωτὰ» πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τοῦ Λυκαβητοῦ μέρος. Εἰς τὰ γηπέδα ταῦτα συμπεριλαμβάνονται βουνά, χαράδραι, κλιτύες. Ὁ περιφανὴς κερδοσκόπος, ἀλλ' ὄχι καὶ μονομάχος, ἐλπίζει ὅτι ἡ πόλις πρὸς τὰ ἐκεῖ τρεπομένη θέλει ἀποδώσει εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους, πολλαπλάσιον τὸ κατὰβληθὲν κεφάλαιον. Ἡ θέσις ὅμως εἶναι καὶ ἀπεριγράφτος, καθὼ ἀθέατος οὐδαμῶθεν. ἂν δὲν μεταβῆ τις ἐπὶ τόπου, ἢ μᾶλλον ἂν δὲν εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Εἶναι χόνα πανταχόθεν κατὰκλειστος: τελείως δὲ ἐξοφλισμένη κατὰ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου, ἐξαπλοῦται ὡς ὁ διάβολος ἄπνους ὑπὸ τοὺς ποδας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου

καὶ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἄλλων λόφων καὶ κρημνῶν. Ἡ περικαλλὴς τῶν Ἀθηνῶν πεδιάς, οὐδεμίαν ἔχει νὰ προσφέρῃ ἄλλην θέσιν ὡς αὐτὴν κατάλληλον διὰ σφαγεῖα, νοσοκομεῖα καὶ φυλακάς. Ἐκεῖ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει κατὰ τὰς 11 π. μ. καὶ δύει κατὰ τὰς 4 μ. μ. ὡς ὀπισθεν ὑψηλοῦ καὶ ἐγγύς τοίχου. Ἄν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν χωθῆ ποτε ἐκεῖ μέσα, θὰ τρωγλοδυτήσῃ καὶ τὰ τέκνα τῶν οἰκιστῶν θέλει τὰ κολαφίσει ὁ Γρατζιάνης. Κατάρτος εἶναι ἡ ἀρμολογία ἀρχὴ ἂν δὲν ἐπέμβῃ.

Μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Θ. Ψύγας, ἠγόρασεν ἐν τῇ παραλίᾳ Δαφνίου γηπέδον ὅπως ἀνεγειρῆ ἐξοχικὸν οἶκον. Δὲν ζητοῦμεν παρὰ ἀφορμὴν ὅπως καὶ πάλιν ἐμιλήσωμεν περὶ Δαφνίου καὶ φωνάζωμεν πάλιν ὅτι δὲν ἔχουν αἱ Ἀθηναὶ ἄλλην ἐξοχὴν. Θάλασσα, δάσος, βουνά καὶ τὸ ἀριστον καὶ ὑγιεινότερον τῶν νερῶν τῆς Ἀττικῆς. Ὅσακις βλέπομεν, καὶ πράττομεν τοῦτο ὅσον συχνότερα δυνάμεθα, τὴν περικαλλῆ ἐκείνην παραλίαν, τὸ δάσος τοῦ Σκαρμαγκαῖ, τὸν κόλπον τῆς Ἐλευσίνας καὶ τὰ ὄρητοῦντα αὐτὸν γλαφυρότερα βουνά, ἀποροῦμεν μὲ τὴν πεζότητά τῶν τρεπομένων πρὸς τὰς ξηράς καὶ μονοτόνους τῆς Ἀττικῆς μεσογειοῦς ἐξοχάς. Λιατὶ νὰ μὴ ἀγαπῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν θάλασσαν ὡς ὅλοι οἱ παράλιοι λαοί; Αὕτη μόνη ἐγγυᾶται καὶ παρέχει τὴν ὑγιεινὰ καὶ ποικιλίαν. Τρέμω τὴν μονοτονίαν καὶ τὴν κλεισούρα τῆς Πεντέλης καὶ δὲν ἔχω τί νὰ κάμω εἰς τὴν Κηφισσιὰν ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας περιέλθω καὶ καταπίω τὸν πλάτανον καὶ τὴν στέρναν τοῦ Θεοδορίδου καὶ Πολυχρόνη. Θέλω τὴν θάλασσα ὅπου καθ' ἡμέραν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἔχει καὶ νέον κάλλος ἐνώπιόν μου, ὅτε μὲν γελῶν ὅτε δὲ ὀργίλον, ἀλλ' ἀείποτε ἀποπνέον ἐπὶ τῶν πευκῶν τὴν αὔραν τοῦ ἀπείρου καὶ τῆς ὑγείας.

— Ἴδου λάβε τοῦτο.

Καὶ ὁ Σκουῦτος ἔδωκε πρὸς τὸν Μαῦρον περγαμηνὴν τινὰ φέρουσαν τὴν ἐπίσημον σφαγεῖδα τῆς Βενετίας.

— Μὲ τοῦτο θὰ σὲ ἀναγνωρίσωσι.

— Τὸ εἰζεύρω, εἶπεν ὁ Μαῦρος διπλώσας τὸ ἐγγράφον καὶ θέσας αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον του.

— Καὶ κανεὶς νὰ μὴ μείνῃ, εἶπα, εἰς τὰς γαλέρας: ἐκτὸς ἂν ἔχῃ κανένα ἐχθρόν.

— Δὲν ἔχω κανένα, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Καὶ νὰ φροντίσῃς νὰ ἐτοιμάσῃς ἑνωρὶς ἐμπρηστικὰς ὕλας.

— Ἐμπρηστικὰς ὕλας;

— Ναί. Λαδία, πίσσαν, ἀσφαλτον, ῥητίνην, καὶ ὅ,τι ἄλλο εὖρης.

— Καλά.

— Τὰς ὕλας ταύτας νὰ κρύψῃς εἰς μέρος τι γνωστὸν εἰς μόνον σέ.

— Πολὺ καλά.

— Καὶ νὰ μὴ εἴπῃς εἰς κανένα περὶ τίνος πρόκειται.

— Βέβαια.

— Εἰπέ μόνον, ἐκ μέρους μου, ὅτι ἐγὼ σὲ διέταξα, καὶ ὅτι θὰ μοὶ κάμουν μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Ἔσο ἥσυχος.

— Καὶ δύνασαι νὰ τοὺς ὑποσχεθῆς ὅποιανδήποτε ἀμοιβὴν ἐκ μέρους μου, μέχρι πεντακοσίων φλωρίων.

— Ἐχει καλῶς.

— Σοὶ δίδω πληρεξουσιότητα.

— Καλῶς.

— Καὶ ἀφοῦ φροντίσῃς νὰ ἦναι μετριῶς μεθυμένον, τοὺς λέγεις νὰ σὲ περιμείνουν καὶ τοὺς ἀφήνεις εἰς καπηλεῖόν τι, περὶ τὸ μεσονύκτιον.

— Νὰ τοὺς ἀφήσω;

— Ναί. Καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ἀνταμώσῃς.

— Ἐδῶ;

— Ὅχι.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ μοναστήριον.

— Ποῖον μοναστήριον;

— Τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

— Ἡ αὐθεντία σας θὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ;

— Ναί. Δὲν σοὶ εἶπα ὅτι θὰ ὑπάγω τὴν νύκτα ἐκεῖ;

— Ναί, τὸ ἐλησμόνησα.

— Ἐλα λοιπὸν νὰ μ' ἀνταμώσῃς. Κτυπᾷς τὴν θύραν, καὶ θὰ σοὶ ἀνοίξουν, ἂν εἴπῃς τὸ ὄνομά μου.

— Καλῶς.

— Θὰ εἶμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν πιθανῶς. Διότι θὰ ἦναι ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς τῶν καλογηρῶν. Εἰσέρχεται ἐκεῖ καὶ μ' εὐρίσκει.

(Ἀκολουθεῖ)

Μισοίμ.